Vukovarski heroji

Autor Administrator

Iz knjige: Žedni krvi gladni izdaje, Petar
Janjiæ Tromblon

...Virimo mi kao dva miša iz
malog rova i èekamo zlotvore da priðu bliže. Bosanac vadi osu, stavlja je na
rame i poèinje nišaniti. Ja stišæem papovku usmjerenu na tatu svih tenkova i
Bosanac poviče glasno: „Obojica u osamdesetèetvorku, njega moramo prvo
uništiti“. Klimnem glavom ne prestajuæi pratiti tenk kroz podignuti nišan. „Još
ne. Još ne. Sada!“...

...Odjednom
Bosanac zove „Tromblon“ i maše rukom da doðem na poèetak ulice. Za mnom odmah
kreæe Samuraj i još nekoliko ljudi. „Idemo u rov sada æe krenuti tenkovi“ ,
kaže Bosanac i mi pretrèimo travnjak i uskoèimo u rov koji je bio iskopan pored
same ceste.

Èuje se
tutnjava nadolazeæih tenkova i brujanje njihovih motora koje je paralo uši.
Èuèimo stisnuti u rovu koji se nalaazio desetak metara od najbliže kuæe potpuno
izloženi svim moguæim vrstama oružja. Namještamo svoju opremu i rezervne
granate kako bi bili što brži za reakciju u trenutku napada. Bosanac se isceri
i pita: „Oæemo ih a, Tromblon?“ „Pa naravno“, odgovorio sam smješkajuæi se.
„Samo nemoj žuriti i pusti ih da priðu bliže kako bi ih i ja mogao precizno
gaðati“, izgovorio sam glasnije jer je buka od tenkova bila zaglušujuæa. Znao
sam da on neæe imati problema jer je imao Osu s ratificiranom nišanskom spravom
dok sam ja imao Papovku s kumulativnim granatama iz koje je mnogo teže pogoditi
pokretnu metu, a pogotovo iz ovakve pozicije i stojeæeg stava.

Iza male
krivine prvo se pojavljuje cijev pa gusjenica, a onda i cijeli prvi tenk. I tada prepoznajem i imam èast upoznati veliku mrcinu o kojoj svi prièaju, T84, u svoj svojoj velièini i strahoti. Iza osamdesetèetvorke kotrljaju se jedna sedamdesetdvojka i tri pedesetpetice. Niz se nastavlja s nekoliko transportera gusjenièara i toèkaša. Svi su se rasporedili u borbenu formaciju klina kako bi imali pregled i mogli u isto vrijeme upotrijebiti sve raspoloživo naoružanje koje su imali. Cijelu sliku je uokvirivala srpska vojska koja je išla duž jedne i druge strane ulice i iza svih tih borbenih vozila.

„Jebote, koliko ih ima“ uspio sam glasno viknuti. „Neka, neka, samo neka doðu, uzvratio je Bosanac. Dolaze na udaljenost od dvije stotine i pedeset metara i otvaraju topovsku vatru, iz tenkova u kretnji gaðajuæi veæ prije isplanirane ciljeve. Granate pogaðaju kuæe i ruše njihove zidove i krovove. Njihovi mitraljezi tuku po lijevoj i desnoj strani ulice parajuæi asfalt i zidove kuæa. Tada poèinje vatra s naše strane i zaglušuje njihovu do tada neviðenu buku. Jedino se još dobro èuje brujanjeenje njihovih tenkova i moje srce.

Virimo mi kao dva miša iz malog rova i èekamo zlotvore da priðu bliže. Bosanac vadi osu, stavlja je na rame i poèinje nišaniti. Ja stišæem papovku usmjerenu na tatu svih tenkova i Bosanac poviče glasno: „Obojica u u osamdesetèetvorku, njega moramo prvo uništiti“. Klimnem glavom ne prestajuæi pratiti tenk kroz podignuti nišan. „Još ne. Još ne. Sada!“Uzviknuo sam i kada je mrcina došla do udaljenosti od 170 metara ispalili smo projektile. Bosanèeva osa prva pogaða cilj ispod kupole i odbija veliki dio zaštitnih ploèa. Moj tromblon pogaða gornji dio kupole tenka. I mrcina se naglo zaustavlja uz opadajuæi zvuk motora. Za njim se zaustavljaju i ostali tenkovi koji su neprekidno pucali. Okreæem se u rovu i prvo uzimam punjenje za osu i stavljam ga u lanser na Bosanèevu ramenu, zatim brzo nabijam kumulativni tromblon na cijev papovke. „Isti, isti“ – viče Bosanac. Brzo nišanimo i ponovo gaðamo isti tenk s namjerom da ga potpuno uništimo. I druga dva projektila pogaðaju cilj, osa u gusjenicu a moj kumulativni tromblon u lijevu prednju stranu.

Pogodci su
bili prekrasni i iz tenka se poèelo pušiti. Ja sam htio vikati, skakati i
istrèati iz rova od sreæe jer upravo smo uništili mrcinu koju sam gledao samo
na TV-u i o kojoj sam se toliko toga
naslušao. Tenk stoji nepomièno na sredini ceste, a iz njegove kupole prodire
dim, podižuæi se u visinu i oglašavajuæi poraz. Tako ulijevamo strah u kosti
ostalim posadama tenkova koje su ga pratile, ujedno ih zaustavljamo u daljem
prodoru jer je sigurno glavni njihov zapovjednik u tom tenku.

Kako smo
ponijeli savaki po dva punjenja morali smo otiæi po nova a i svakako smo morali
promijeniti mjesto za gaðanje jer ovo na kojem smo bili nije više sigurno.
Mitraljeska je vatra nemilosrdno zasipala cijeli teren oko nas i sve je
praštalo i zviždalo od metaka koji su dolijetali sa èetnièke strane. Èekamo
zgureni u rovu da neprijateljska vatra popusti pa da krenemo u sigurnost. I
nakon nekoliko sekundi procijenimo da možemo uspjeti pretrèati tih desetak
metara i zajedno krenemo. Metci lete oko nas i mi ulijeæemo iza prve kuæe
odakle su svi pucali kako bi nam pokušali osigurati lakše prebacivanje u
zaklon.

„Ala krvariš kao prase“- izgovorio je
Samuraj.“Gdje krvarim“ odgovorio sam pipajuæi se i zagledajuæi po tijelu
misleæi da se zafrkava jer nisam osjeæao nikakvu bol. „Pa na ustima i vilici“.
I stvarno krv je curila kao luda iz ranjene vilice, a ja je nisam ni osjetio. I
tada odlazim u bolnicu da me kirurški obrade. Doktor Njavro to lijepo krpa, u
bolnici ostajem sat vremena i vraæam se natrag u borbu.

Tog dana uništeno je
ukupno dvanaest tenkova i transportera.